

opusdei.org

„Az Opus Deiben mindannyian ugyanazon életterv szerint élünk”

Isabel Sánchezt, az Opus Dei női ágát irányító központi tanácsadó testület titkárát kérdeztük - interjú, 3. rész

2026.01.13.

Az interjú 1. része: „Elmélyülni a karizmában”

Az interjú 2. része: „Mindenki számít”

3. RÉSZE

Miben áll a Szent Josemaría által javasolt életterv? Mi a célja?

A keresztény hitben az a legcsodálatosabb, hogy olyan Istent ismerhetünk meg általa, akinek emberi arca és neve van. Ő olyan Isten, aki közel van hozzánk és testet öltött, mégis Isten: nem látjuk, nem halljuk, az érzékeink nem tudják felfogni. Ha meg akarjuk ismerni, ha kapcsolatban akarunk vele lenni, szükségünk van találkozókra – rugalmas, de gyakori találkozókra –, amelyek segítenek a hit szemével nézni Őt, hallgatni a Szentírásban foglalt szavait, megtanulni megismerni és imádni Őt az Oltáriszentségben és megtalálni saját magunkban. Ezek a nap folyamán elszórt találkozók egy tervvé állnak össze, egy keresztény élettervvé. De ez az életterv nem önmagában vett

cél, hanem arra irányul, hogy a napjaink kanyargós útját járva meg tudjuk tapasztalni annak az örömét, hogy újra meg újra találkozhatunk Jézus Krisztussal, aki mellettünk halad, és segít, bátorít, támogat, vigasztal és tanít minket. Így, ezzel az isteni erővel felvértezve derűsen, örömmel és szabadon tudunk szembenézni az élettel, arra törekedve, hogy minden cselekedetünket és kapcsolatunkat a szeretet hassa át.

Az Opus Deiben van egy életterv, amely mindenki számára ugyanaz, és amelyet mindenkinek hozzá kell igazítania a szakmai életéből, az adott életszakaszból vagy a különböző kötelezettségeiből fakadó körülményeihez és elfoglaltságaihoz. Ez egy eszköz, amely segít minden pillanatban annak tudatában élni, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Szent Josemaría az első pillanattól kezdve felhívta a figyelmet arra, hogy egy nem megfelelő hozzáállás miatt ez a terv teherré válhat, például amikor önmagában vett célnak tekintjük, és megelégszünk annyival, hogy elvégezzük, amikor túl nagy fontosságot tulajdonítunk a terv megvalósítása során elkerülhetetlen hibáknak, amikor nem viszünk bele kreativitást, és csak megszokásból végezzük, amikor ezeket a pillanatokat befelé fordulásként értelmezzük, és ez elvonja a figyelmünket a többiek szükségleteiről. Az a lényeg, hogy ne veszítsük szem elől, hogy az élettervet azért igyekszünk megélni, hogy általa Krisztushoz kerüljünk közelebb, és hogy az Ő szeretetét elvigyük mindenhova.

Te különösen a vezető szerepet betöltő nők képzésével foglalkoztál. Mire helyeztél nagyobb hangsúlyt? Mely rossz szokásokat tartottad a legveszélyesebbnek és miért? Milyen téren voltak fontos tanulságok?

Egy keresztény szervezetet vezetni nem lehet más, csak szolgálat. Csodálom ezeknek a nőknek az odaadását és értékét, akik a teljes létszámnak csak egy apró hányadát teszik ki, és akik minden országban, ahol az Opus Dei jelen van, professzionális módon igyekeznek fejleszteni mindazoknak a vallási képzését, akik részt vesznek a Mű apostoli munkájában, továbbá igyekeznek megfelelő mederbe terelni az Evangélium terjesztésére irányuló vágyat, és gondoskodni

azokról az eszközökről (források, tevékenységek, lelki támogatás stb.), amelyek lehetővé teszik, hogy az Istentől kapott hívás mindenkinben elevenen éljen és fiatal maradjon. Sokat tanulok tőlük.

A feladataik megvalósításához adott általános iránymutatások Szent Josemaría tapasztalataiból erednek: arra ösztönözzük őket, hogy minden kérdésben, amellyel foglalkoznak, őszintén mondják el a véleményüket, hogy legyenek nyitottak a csapat többi tagjának ötleteire és véleményére, hogy semmilyen ügyben – legyen az a legegyszerűbb vagy pusztán anyagi kérdés – ne veszítsék szem elől az egyes személyeket, hogy a másokat érintő döntések meghozatalakor hallgassák meg az érintetteket, és tartsák maximális tiszteletben a szabadságukat. Ezenkívül azt is hangsúlyozzuk, hogy használják ki a vezetői pozícióban töltött időt arra is,

hogyan fejlesszék azokat az ismereteiket és képességeiket, amelyek majd segítségükre lehetnek abban, hogy a megbízatásuk lejártát követően el tudjanak helyezkedni más területen.

Egy ilyen munkában a legnagyobb veszély a hit hiánya: nem számolni Isten működésével, nem tudni természetfeletti reményt közvetíteni mások felé. Más téren pedig arra törekszünk, hogy elkerüljük a tekintélyelvű vezetői magatartásokat, a merevséget vagy a kreativitás hiányát. Ezenkívül gondoskodunk arról, hogy a megbízatások rendszeresen és ténylegesen megújuljanak, hogy egy ember ne töltsön be egy pozíciót túl hosszú ideig.

**Látván, hogy a mentális
egészség egyre inkább
globális kihívássá válik,
amely a társadalom
legkülönbözőbb csoportjaihoz
tartozó embereket érint,
hogyan változott a Műben az
erre fordított figyelem és a
vele járó támogatás az
évtizedek során? Hogyan
alkalmazkodott az intézmény
a pszichés jólléttel
kapcsolatos új
érzékenységhez és
megközelítésekhez?**

Az Opus Deibe egyszerű, átlagos,
hétköznapi emberek jönnek. A
hétköznapi embereknek pedig
vannak problémáik, akár a mentális
egészség terén is. Nekünk is – mint a
családoknak és sok más emberi
szervezetnek – meg kellett tanulnunk

(és még mindig tanuljuk) azonosítani ezeket a problémákat, nem megbélyegezni az embereket, hanem kezelni a gyengeségeket és az érintetteket arra bátorítani, hogy elfogadják az adott esetben szükséges szakszerű segítséget.

A pszichiátria és a pszichológia területe rengeteget fejlődött az elmúlt évtizedekben. A terápiában eleinte a pszichoanalízisnek volt nagy szerepe, majd következett egy olyan időszak, amelyben a gyógyszeres kezelés állt a középpontban; ma azonban sokkal elterjedtebb a gyógyszereket mellőző kezeléseket előnyben részesítő pszichoterápiás megközelítés. Vannak olyan múltbeli tapasztalatok, amelyek ebből a kontextusból adódhattak. Fokozatosan megtanultuk, hogy ne keverjük össze a lelki és a terápiás kérdéseket.

Kijelenthetem, hogy jobban figyelünk a megelőzésre: emlékeztetni mindenkit az öngondoskodásra, lehetővé tenni a pihenést, elkerülni a túlterheltséget a munkában és az Opus Dein belüli feladatokban. Sokkal nagyobb mértékben támaszkodunk továbbá a tagok családjaira, főleg amikor fiatalokról van szó.

Ezek nem könnyű kérdések senki számára, és még sokat kell tanulnunk róluk.

Tovább az interjú 4. (utolsó) részéhez: **„Hogy lássák az emberek, mennyire szeretjük a világot, és szeretnénk azt jobbra tenni”**

mindannyian-ugyanazon-eletterv-
szerint-elunk/ (2026.03.16.)